BÜYÜK ATEŞ

SAYI: 14

CESUR PRENS

(Romanımız en heyecanlı yerinde)

Sarkomer/Çizgi Diyarı

50 Krş.

SON AKŞAMIMIZI MEG VE SİR CON'LA GEÇİRELİM DOSTUM..

ADAMLARI BURAYI KORUYORLAR DEĞİL Mİ?

EVET. YARIN ZAMANI GELİNCE ONLARI GÖNDERİRİZ.

BAŞARACAK MIYIZ?

MAKİNEM ZAMAN DOKUSUNU YARACAK. TABİAT DA BİZE YARDIM EDECEK..

ZİRA O PARADOKS SEVMEZ.

ASİT TAHRİBATA BAŞLAMIŞTIR BİLE...

SİR CON VE MEG'LE SON GECE..

SAH! NİHAYET BİR OYUN ALABİLDİM SENDEN

AMA SENİN YARDIMINLA

ÇOK ŞÜPHECİSİN. GARTH NEREDE? ARTIK GİT. MELİYİZ BİZ.

HİÇ GERİ DÖNMİYECEK MİSİN?

HAYIR MEG. BİR DAHA KARŞILAŞMIYACAĞIZ. AMA SENİ HATIRLIYACAĞIZ!

ŞEY... BEN KIZIM MEG'LE GARTH'IN.. MEG ÇOK İYİ BİR KIZDIR..

BİLİYORUM

FAKAT GARTH BAŞKASINA SÖZLÜ..

ALLAHAISMARLADIK MEG ÜZÜLME SAKIN'

ÇABUK GİT YOKSA AĞLATACAKSIN BENİ!

LUMİER'İN MAKİNESİNİN OLDUĞU KULÜBEDE...

İŞİNİZ BİTTİ, GİDEBİLİRSİNİZ. ALIN ŞU ALTINLARI DA...

SAĞ OLUN'

ASİT KOKUSU VAR.

NE?

ALLAHIM! BATAR. YANIN BİRİ MAHVOLMUŞ..

VAZİYET FENA MI PROF?

BÜTÜN BATAR. YALAP BOŞALMIŞ. MAHVOLDUK GARTH' ÇOK FENA.

ARTIK İŞE YARAMAZ!

DÜZELTEMEZ MİSİN?

İMKÂNSIZ. YENİDEN MALZEME ALIP YAPMAK ÇOK UZUN SÜRER...

MAKİNEYE, YILDIZIN TESİRİNİ TAKLİD EDECEK BİR ŞEY İLÂVE EDEMEZ MİSİN?

MODERN BİR LABORATUARDA OLSAYDIK BUNU YAPABİLİRDİM, AMA...

GÜM!
ALLAH KAHRETSİN HER ŞEY HAZIR. SADECE İKİ KİLOVATLIK ELEKTRİĞİ BULAMIYORUM.

BÖYLE BİR ASIRDA MAKİNEYİ YAPAYIM DA SONRA

...HİÇBİR İŞE YARAMASIN. NEREYE GİDİYORSUN GARTH?

NE OLDU?
ÜZÜLME PROFESÖR HER ŞEY DÜZELECEK!

DURMUŞ AYA BAKIYOR VE HER ŞEY DÜZELECEK DİYORSUN. ÇILDIRDIN MI?
AYA BAKMIYORUM

BİR SEYYAREYE BAKIYORUM.
AHHH.. VENÜS SEYYARESİNE Mİ?

ASTRA VARKEN BU ASIRDA MEMNUNİYETLE KALIRSIN BU ASIRDA...
KEŞKE... SENİNLE DÖNECEĞİM PROFESÖR.

ASTRA BİZİMLE. BUNU HİSSEDİYORUM PROFESÖR ŞİMDİ BİZİM BU HALİMİZİ GÖRÜYOR.
KARA BULUTLAR BELİRDİ.

CRASH!
FIRTINA! BU DA NERDEN ÇIKTI BÖYLE?
ASTRA'NIN KUDRETİNİ UNUTTUN MU?

MAKİNENİN ÖNÜNDE DURALIM. ASTRA ELEKTRİĞİ TEMİN EDECEK. EMİNİM.

KABLOLARI KES
SADECE MAKİNEYİ VE BİZİ YAKACAK.

MAKİNEMİZİ İŞLETECEK... BUNDAN EMİNİM PROFESÖR.

BANA ÂDETA FISILDIYOR...
PEKÂLÂ.. DÜĞMEYİ ÇEVİRİYORUM.
DEVAMI VAR

MASKELİ SÜVARİ

14

MASKELİ SÜVARİ

15

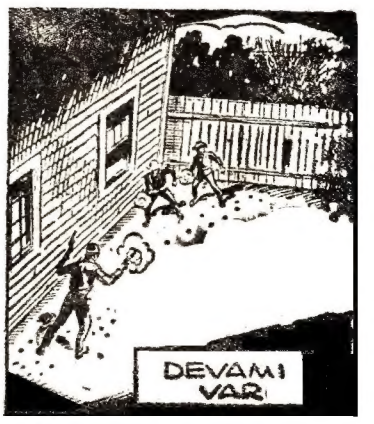

intikam

hikâye

ÇEVİREN :
GÖNÜL SUVEREN

NORA, otomobilin içinde bir kenara büzülmüştü. Direksiyondaki genç adama bakarak:

— «John,» dedi. «Acaba Derek peşimizde mi?...»

John, dişlerinin arasından:

— «Zannetmem,» diye mırıldandı. «İzimizi iyi kaybettirdik.» Başını salladı, sanki karanlık düşüncelerini kovmak istiyordu. Sonra hafifçe: «Beni seviyor musun?» diye sordu.

Nora mırıldandı:

— «Sevmeseydim, Derek'i bırakıp, seninle kaçmazdım!»

Derek, «Mavi Orkide» gazinosunun sahibiydi. Milyonları olduğu söylenirdi. Bu parasını nereden bulduğunu, nasıl kazandığını da bilen yoktu. Muhakkak ki nüfuzlu ve aynı zamanda da çekinilecek bir insandı.

Nora, meşhur olmamış, küçük bir şarkıcıydı. Derek ona, gazinosunda iş vermiş, yardım etmeğe çalışmıştı. Lâkin milyonerin alâkası kâfi gelmemişti Nora'ya... O, meşhur ve zengin olmak istiyordu. Fakat Derek, onunla evlenmeğe yanaşmamıştı. Muhakkak ki, birkaç ay sonra Nora'dan da bıkacak ve onu da, diğerleri gibi, başından atıverecekti.

İşte, tam o sırada genç kadın, John'la tanışmıştı. O da gazinoda çalışıyordu. İki genç birbirlerine ilk görüşte âşık olmuşlardı. Bu aşk gitgide alevlenmiş ve onları, Derek'e meydan okuyarak şehirden kaçmağı göze alacak vaziyete getirmişti.

Şimdi de yoldaydılar işte... Beraberdiler, mes'ut olacaklardı...

Fakat mes'ut olamadılar. Şehirden şehire kaçmak, Derek'in peşlerine adam takacağını düşünmek, yolda geçenlerden şüphelenmek, çok kuvvetli zannettikleri aşklarına tesir etmeğe başlamıştı. Bilhassa tesir Nora'nın hislerinde görülmüştü...

John, genç kadına hâlâ âşıktı. Fakat Nora, yavaş yavaş ondan soğuyordu. Üstelik, içkiye de düşmüştü. Ayık gezdiği yoktu artık... Şişe şişe viski deviriyordu. Bazan, bilhassa Bill'e kızdığı zamanlar da, sarhoş sarhoş:

— «Keşke, Derek beni geri alsa!» diye haykırıyordu. «Belki bir-iki ay sonra benden vazgeçecekti ama, hiç olmazsa rahattım. Otelden otele gidip, böyle pis odalarda sürünmüyordum. Keşke Derek beni geri alsa...»

Bill de, sefaletten bıkmış olmasına rağmen, Nora'yı memnun etmek için çırpınıyordu; fakat nafile... Parası da bitmişti. Gündüz kaldırımları aşındırıyor, iş arayıp duruyordu.

Yine böyle bir günün akşamı yorgun argın otele döndü. Omuzları ümitsizlikten çökmüştü. Ucuz ve pis otelin merdivenlerini ağır ağır tırmandı. Yorgun bir iç çekişiyle, odalarının kapısını açtı ve birdenbire eşikte donmuş gibi kaldı. Derek vardı odada...

Milyoner, o meşhur buz gibi tebessümüyle:

— «Gir, Bill!» dedi. «Hoş geldin!..»

Bill, bıkkın bıkkın, «Ne yapayım, artık öldürürse öldürür» diye düşünerek içeriye girdi.

Nora, köşedeki koltukta oturuyordu. Her zamankinin aksine, saçlarını taramış, boyanmıştı. Hiç korkmuş gibi de bir hali yoktu. Neşeli neşeli gülüyordu:

— «Derek nihayet izimizi buldu, Bill!» dedi. Sesinde hafif bir gurur bile vardı. «Beni almağa geldi.»

— «Fakat...»

Derek:

— «Kendisini zorladığımı veya tehdit ettiğimi zannetme!» diye lâfa karıştı. «Gelmeği kendisi istedi.»

Bill, genç kadına bakıyordu. Nora:

— «Öyle,» dedi. «Bu hayata tahammülüm kalmadı...»

Sonra, kat'i bir tavırla ayağa kalkarak kapıya doğru gitti. Bill'e bakmağa veya 'Allahaısmarladık' demeğe bile lûzum görmeden odadan çıktı. Bill, olduğu yerde donmuştu âdeta... Derek'in sesini duydu. Adam:

— «Bir hata yaptığımı sen de anladın!» diyordu. «Olur böyle şeyler... Sizi öldüreceğimden de korktun, değil mi? Fakat neden öldüreyim?...»

Bill cevap vermedi. Derek devam etti:

— «İstersen sen de Chicago'ya dön!... Sana gazinodaki eski işini de veririm. Mâziyi unutalım artık...»

★

ARADAN bir sene geçti. Hareketli bir sene... Bill gazinodaki eski vazifesine başlamış, kendini tamamiyle işine vermişti. Nora'yı unutmağa çalışıyordu. Bunda da muvaffak oldu. Derek de,

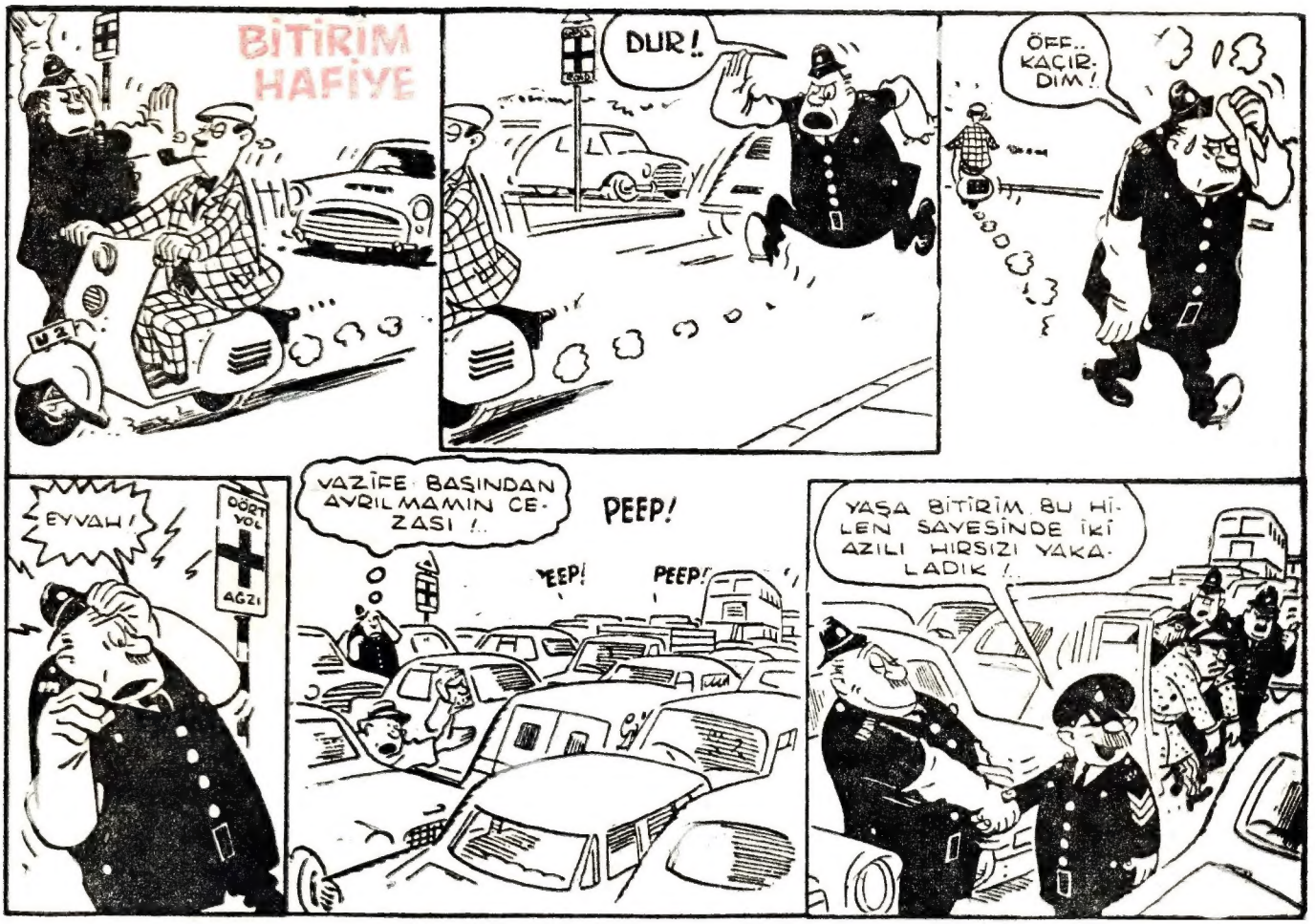

onun bu hâlini anlamış gibiydi. Genç adamın aylığını arttırıyor, mevkiini de gitgide yükseltiyordu.

Ya Nora? Nora, çok mes'uttu. Bazan kendi kendine, rüya görüp görmediğini soruyordu. Bir kere, Derek onunla evlenmişti. Genç kadın, «Belki de Bill ile kaçınca, beni ne kadar çok sevdiğini anladı!» diye düşünüyordu bazan...

Evet, Derek'le evlenmişti artık... Üstelik, kocasının yardımiyle, çok meşhur bir şarkıcı da olmuştu. Gün geçmiyordu ki, gazeteler onlardan bahsetmesin, resimlerini koymasın... Dedikodu sütunları, Derek'le Nora'dan, «O mes'ut çift» diye bahsediyordu.

Genç kadının dolabı kat kat kürklerle doluydu. Sadece kendisine tahsis edilmiş dört otomobili, iki motörü ve bir de «Nora» adlı yatı vardı. Mes'uttu, hakikaten çok mes'uttu. Saadet ona yaramıştı da üstelik...

Kocası da onu ne kadar çok seviyordu. Derek'in büyük aşkı dillere destandı âdeta...

★

BİR akşam Derek, Bill'i malikânesine çağırdı. Patronu, şimdiye kadar böyle bir şey yapmamıştı. Fakat artık gazinonun bütün idaresini üstüne almış olan Bill, bunu gayet tabiî karşıladı. Muhakkak ki, Derek'in konuşmak istediği mühim bir mesele vardı...

Kapıyı açan uşak, onu büyük salona götürdü; sonra sessiz sedasız çekildi gitti. Derek, şöminenin önünde, elinde içki kadehiyle duruyordu. Bill'e yaklaşarak elini sıktı. Neş'eyle gülerek:

— «Otur dostum, otur!» dedi. «Geldiğine çok memnun oldum; zira görüşeceğimiz meselemühim. Bunu, Nora'nın da duymasını istiyorum.»

Beyaz bir tuvalet giymiş, saçlarına, kulaklarına pırlantalar takmış olan Nora, yüzünde bir sürpriz bekleyen küçük bir çocuğun sevinçli ifadesiyle kocasına bakmaktaydı. Şâhâneydi o akşam genç kadın... Harikulâde güzel, mağrur ve kendinden emin... Bu, Bill'in tanıdığı Nora'dan o kadar başkaydı ki...

Derek de, Bill'in ne düşündüğünü anlamıştı sanki:

— «Nora çok değişti, değil mi?» diye gülümsedi. «O küçük otel odasındaki Nora ile aralarında hiç bir benzerlik yok!»

Bill, ne diyeceğini şaşırmıştı. tebessüm etmeğe çalıştı, Ev sahibi kibar bir tavırla eğilerek, kristal bir kadehe viski doldurarak, genç adama uzattı. Sonra:

— «Nora çok değişti,» diye devam etti. «Eski Nora, hayatından bıkmıştı; ölmeğe bile razıydı...» Karısına döndü: «Öyle değil mi, yavrum?»

Genç kadın başını salladı. Kulaklarındaki küpeler, binbir renk saçtılar. Derek, hâlâ tebessüm ediyordu. Fakat Bill'in kanını donduran bir şey vardı bu tebessümde...

— «Ama artık ölmeğe razı değil... Zira Nora, mes'ut. Mânen ve maddeten her istediğine kavuştu. İlk defa hayatı, yaşamağa değer buluyor.»

O garip tebessümüyle Nora'yı süzdü. Genç kadın endişeyle, hafifçe kaşlarını çatmıştı. Konuşmanın aldığı yolu beğenmediği belliydi.

Derek, içkisinden bir yudum alarak, elini cebine soktu:

— «İşte ben de o yüzden Nora'yı o zaman öldürtmedim!» dedi.

Bill'in nefesi durmuştu âdeta:

— «Neden?...» diye fısıldadı.

— «Zaten ölüme razı bir insanı öldürmek neye yarar? Böyle intikam alınmaz ki... Ama, şimdi...»

Yüzü sapsarı kesilen karısına gülümsedi. Bu arada, elini de cebinden çıkarmıştı. Ufak bir tabanca vardı elinde:

— «Ama şimdi... Şimdi Nora için dünya bir cennet... İstediği, hayâl ettiği her şeye kavuştu. Bunu gayet iyi biliyorum. Zira, arzularına nail olmasına, rüyalarının hakikat haline gelmesine ben sebep oldum... Bütün bunları ona ben verdim.»

Dehşet ve hayretle kendisini süzen karısına ve Bill'e bakarak, istihkarla:

— «Budalalar!» dedi. «Sizi affedeceğimi, affettiğimi mi zannetmiştiniz? Bana ihanet edenleri affeder miyim? Ben, ihanet edilebilecek bir insan mıyım?... Buna cür'et ettiniz; cezasını da çekeceksiniz. Size darbeyi en münasip zamanda, hayatı en çok sevdiğiniz anda indireceğim!...»

Bill'i süzdü:

— «Nora'yı öldüreceğim; fakat seni asacaklar!...»

Genç adam, kuruyan dudaklarını yaladı:

— «Beni mi?...»

— «Tabiî... Nora'yı şimdi öldüreceğim; sonra da onu senin öldürdüğünü söyleyeceğim. Bana inanacaklar da... Zira, bütün dünya, karımı ne kadar çok sevdiğimi (!), ona ne kadar bağlı olduğumu biliyor. Saadetimiz herkesin dilinde... Böyle mes'ut bir koca, karısını neden öldürsün? Ama sen... Sen, Nora'yı asla affetmedin. Seni terk edip, benimle evlendiği için, âdeta çıldırdın. Kıskançlık gece gündüz içini kemiriyordu... Nihayet bugün davanamadın; bir bahaneyle buraya geldin... Seni buraya çağırırken yanımızda kimse yoktu, Bill... Evet, bir bahaneyle buraya geldin... Ben seni, mühim bir mesele görüşeceksin düşüncesiyle buraya aldım... Sonra, cebine koyduğun tabancayı çıkardın ve... Sevgili karımı, meşhur şarkıcımız, güzel Nora'yı öldürdün...»

Tabancasını ağır ağır Nora'ya doğru çevirdi...

İN CİN TOP OYNUYOR ETRAFTA!..
ÇOK UZAKTA BİR ÇADIR GÖRDÜ.
ACABA KİMSE VAR MI ORADA?
ACABA NASIL İNSAN? ŞİMDİ ANLARIZ..
HEEEY! KİMSE VAR MI ORADA?!
KİMSİN, NE ARIYORSUN BURALARDA
ACABA BİR OTEL BULUNUR MU DİYE SORACAKTIM..
BURDA OTEL NE ARAR?
GECEYİ BURDA GEÇİR. ARKADAŞ DA OLURSUN BANA!
ŞUNU İÇEREKEN BURAYA NASIL DÜŞTÜĞÜNÜ ANLAT.
İNANMAZSINIZ Kİ. BEN GÖKTEN DÜŞTÜM BURAYA.
YA SİZ NE ARIYORSUNUZ BURALARDA
BEN ASTRONOMİ İLE UĞRAŞIRIM. BURASI AYA DAHA YAKIN DA...
SAAT ONİKİ.. YATIP DİNLENELİM.
İYİ GECELER. BURASI RAHATMIŞ.
AZ SONRA AY, DÜNYAYA İYİCE YAKLAŞMIYA BAŞLADI...
VE DEĞECEK GİBİ OLDU...

SÖZDE ASTRONOMİ ALİMİ UYUYA DURSUN...
AY İYİCE YAKLAŞMIŞTI...
HAYRET, SABAH NE ÇABUK OLMUŞ YAHU
ZZZZZZ
ÇAYIMI HAZIRLAYAYIM
NE ?, AYLA BURUN BURUNAYIZ
EYVAH, NEREDEYSE ÇARPACAK
DIŞARDA NE VAR ?
AYIN BURADA İŞİ NE ?..
DÜNYANIN SONU
BOOM
AYLA ÇARPIŞTIK
BANG
İMKÂNSIZ BU İŞ SAÇMA AZİZİM
SAÇMA AMA OLDU İŞTE
GARÇ
TAMAM KIYAMET KOPUYOR
GARÇÇÇ
HEY BU ROKET NE YAHU ?
YANIBAŞLARINA BİR ROKET DÜŞMÜŞTÜ...
DEMEK GÜRÜLTÜYÜ YAPAN BUYDU
KIYAMET DEĞİLMİŞ
AYDA UZAKLAŞMIŞTI..
BAK AY GERİ GİDİYOR
ROKETİN BURADA İŞİ NE ?
DEVAMI VAR

NAPOLİ KIYILARIN-
DA AMANSIZ DAL-
GALAR...

BİR TEKNEYİ KAYALARA
SÜRÜKLÜYOR..

AMAN, KAYALA-
RA BİNDİRECEK

YELKEN
KOPTU
FELAKET!
İKİ MUHA-
FIZ FAÇİ-
AYI SEY-
REDİYOR

ARAMA BİLDİ-
RELİM

BİR TEKNE
TEHLİKEDE
EFENDİM

YETİŞMEZSEK
MAHVOLURLAR

MÜTHİŞ!

ÇABUK BİR
SANDAL

ARAM FIRLADI...

HALATI TEKNEYE
FIRLATTI...

SANDAL HA-
ZIR
HALATI
TUT!

HAYDİ!

SANDAL DENİ-
ZE AÇILIR...

RÜZGÂRA BU-
RUN VERME-
LİYİM.

HAZİNEYİ KURTA-
RALIM
PEKİ

ARKADAŞLAR YÜKÜMÜZÜ KURTARIN...

SİZE PARA DAĞITACAĞIM !..

SANDAL GELİYOR !

HAYDİ BİNİN !..
İLK ÖNCE YÜKÜ KURTARIN

ADAMLARIM DA RAZI
DELİ !..

ÖNCE TAYFALARI KURTARMALIYIZ !..

DAĞ GİBİ BİR DALGA GELİR..

HAYATINIZ TEHLİKEDE. ÇABUK OL !..

REİSİ RAHAT BIRAK YOKSA

YAŞA SELİM İLK ÖNCE YÜKÜMÜZ

BEN GİDİYORUM O HALDE..

İSTEYEN GELSİN !

BUDALA HAYDİ SENDE ATLA

BUDALA SENSİN YÜKÜ BİLİYORMUSUN

BAĞDAT SARAYLARININ ALTIN DOLU SANDIKLARI !..

DALGALAR SANDALI KIYIYA ATAR..

GEMİ BATIYOR

O HERİFLERİ ÖLÜME TERKEDEMEYİZ HAYDİ..
DEVAMI VAR

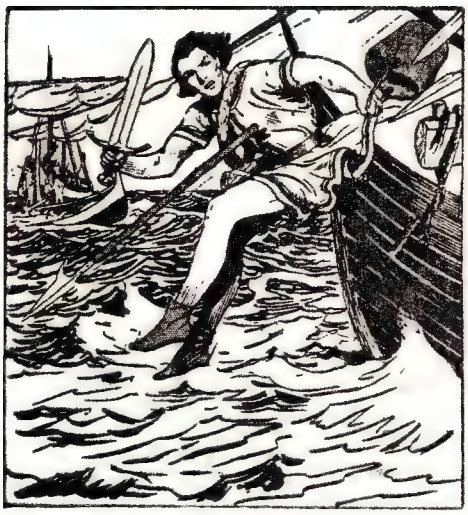

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHİ KAHRAMANLIK ROMANI
TEFRİKA NO : 6

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL

Durum çok nâzikti.

Genç Prens'in sesi, kılıç şakırtıları arasından yükseldi:

— «Vatanımızı, orada bıraktığımız toprakları, çocuklarımızı ve karılarımızı düşünün! Burada kaybedeceğimiz savaş, geride bırakılan şeylerin kurtulması için girişilen savaşın ilk adımıdır! Haydi kardeşlerim, savaşın! Hürriyet için, vatan için, namus için savaşın!»

Delikanlının içten gelen bu sözleri, kısa zamanda tesirini gösterdi. Tayfalarla, Kralın sâdık adamları yeniden döğüşmeğe başladılar. Vatanı ve ailelerini düşünmek, onlara yeni bir kuvvet kazandırmıştı.

Ânî baskın yapan düşman ise, bu büyük kuvvetin, bu iman kuvvetinin karşısında şaşırmış, şuraya buraya rastgele kılıç sallamağa başlamıştı.

Şuursuzca döğüşen insanların âkibetleri, daima mağlûbiyettir. Gelgelelim, bu adamlar, şimdi ne galibiyeti, ne de mağlûbiyeti düşünecek hâlde değillerdi. Can kaygusuna düşmüşlerdi birden... Fırsattan istifade etmek gerekiyordu.

Cesur Prens, kan ter içinde idi. Durup dinlenmeden kılıç sallıyor, görülmemiş bir imanla düşmanı püskürtmeğe çalışıyordu. Burno, arkasından hiç ayrılmıyordu. İri yapısı ve müthiş kuvveti sayesinde, bir yandan Prens'i koruyor, bir yandan da önüne çıkanı haklıyordu.

Bu muazzam manzarayı gören Kral da, adamlarının safında yer almış, o da kılıcını düşmanın üzerinden geçirmeğe başlamıştı.

Keetron, Kraliçenin yanına sokuldu:

— «Her işin başı cesarettir, efendimiz!» dedi. «Biraz evvel işin böyle müsbet bir sekil alacağını düşünemezdik elbette... Zira onlar, hem sayıca, hem de silâh bakımından bizden çok üstündüler.»

Kraliçe gülümsedi:

— «Belki sen haklıydın, Keetron. Düşünelim, çıkar yol bulalım, aklın emrettiğini yapalım, diyordun. Her şeyin akıl yolu ile halledileceğine benim de inânım var. Ama bu dâva, başka bir dâva, sevgili Filozof'um... Kral, senin hatırlattığın şeyleri büyük bir dikkatle dinlivirdu. Teb'asını kurtarmak, onun başlıca emelidir, biliyorsun...»

— «Evet, efendimiz.»

— «Sen konuşurken, ben oğluma bakıyordum. Yüzü görülecek bir hâldeydi. Kaşları çatılmış, gözleri ateşlenmiş, burnu kasılmış, dudakları iyice gerilmişti. Gençti, kanı kaynıyordu. Düşman, bir adım ötesindeydi ve o hâlâ adamlarının arasında yer almamıştı. İşte o anda, artık mantığın durduğunu, yaşamak ve yeniden hürriyete kavuşmak arzusunun, daha doğrusu duygusunun benliğini sardığını hissettim. Unutma ki, ben, hem ana, hem de Kraliçeyim...»

İhtiyar Filozof, talebesinin, kulağına kadar gelen sesini dinlerken, gözlerinden süzülen yaşları, Kraliçeye hissettirmeden, kolunun yeni ile kuruluyordu. Cesur Prens, tam mânâsiyle onun istediği gibi yetişmişti nihayet... Bundan böyle, ölse de gam yemiyecekti Keetron...

Savaş bütün şiddeti ile devam ediyordu. Biraz evvel üstün görünen düşman, şimdi şuraya buraya kıstırılmış, hesap veriyordu. Yalnız, burada şunu itiraf etmek gerekir ki, açık denizin bir tarafından kopup gelen bu adamlar da, yiğit ve döğüşçü kişilerdi. Kılıç kullanmasını, kolay kolay kelle vermemesini biliyorlardı.

Prens'le Burno, önlerine kattıkları yedi kişiyi geminin kıçına kadar sürdükleri sırada, sol tarafa rampa eden gemiden fırlayan onbeş kişilik yeni bir kuvvet de onların arkasını sarmıştı.

Burno, terine bakmadan, homurdandı:

— «Demir Yürekli dostum; dikkat et! Aç kalmış onbeş köpek perişimzde... Bunların eline düşecek olursak, vay hali - mize !...»

Cesur Prens, bir yandan kılıcını sallarken, öte yandan fedakâr arkadaşına cevap yetiştirmeğe çalışıyordu:

— «Ben, köpeklerin karşısında boyun eğecek insanlar değilim, Burno! Hele şu önümüzdekileri temizleyelim bir...»

— «Yanılmıyorsam, omuzundan ve başından iki mühim yara almışsın. Kan her tarafını sarmış. Bırak artık İnadı da, kamaraya çekil...»

— «Ölmek var, dönmek yok diye bağıran sen değil miydin, Burno?»

— «Bendim ama...»

— «Bırak şu ama'yı artık!... Haydi dostum, bir hamle daha !...»

İkisi de soluk soluğa döğüşüyorlardı. Yalnız Prens değil, dostu Burno da dört bir tarafından ağır yaralar almıştı. Fakat insan döğüşürken, bu yaraların farkında bile olmuyordu.

Arkalarını kuşatan onbeş kişiden biri, ileri atılarak:

— «Teslim olun!» diye bağırdı. «Şayet kılıçlarınızı bırakacak olursanız, kellenizi bağışlıyacağız!»

Cesur Prens, soldaki fıçılardan birinin üzerine sıçrayarak, cevap verdi:

— «Kelle avcılığına mı çıktınız, bre alçaklar! Gelin hele! Geleceğiniz varsa, göreceğiniz de var !...»

Beriki, bu sözlere fena halde içerlemişti:

— «Şu bacaksıza bakın! Bizimle alay ediyor! Yürüyün üzerine! Vücudunu lime lime etmeden koyvermeyin peşini...»

Hımmm!... Böyle emirler verdiğine göre, bu adam, diğerlerine hükmedecek bir mevkie sahip demekti. Esasen kılık kıyafeti de bunu gösteriyordu.

Demir Yürekli Prens, bir kahkaha attı:

— «Bakındı hele, şu kişizâde bozmasına! Benim vücudumu lime lime edebilecek bir babayiğit göremiyorum aranızda... Deneyin bakalım!...»

Emir veren adam, kılıcını şöyle bir yokladıktan sonra:

— «Onu bana bırakın!» diye bağırdı. «Onu bana bırakın ki, dünyaya geldiğine de, geleceğine de pişman edeyim!»

Geminin kıçına sıkışmış bulunan adamlar da, bu sözlerden cesaret almışlardı. İçlerinden biri:

— «Gebert şu iti, Komutan Marlo!» dedi. «Bizi epey terletti, boyuna posuna bakma - dan...»

SAYI: 14 CİLT: 2
5 TEMMUZ 1960

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara, Caddesi No: 36, İstanbul ★ Matbaası: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Rotatifle basıldığı yer: Güneş Matbaacılık T. A. Ş. ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

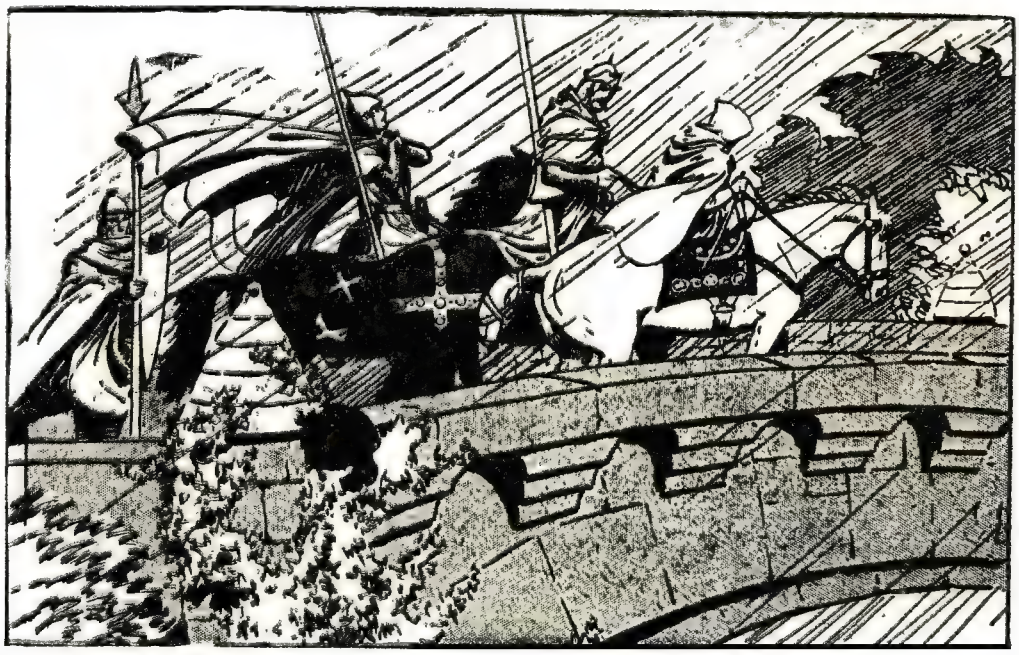

Komutan Marlo'nun boyu, şu bizim Burno'dan bile daha uzun du. Zırh giydiği için de, hiçbir şeyden korkusu yoktu. Geniş omuzlarını şöyle bir tarttıktan sonra, gücünün yettiğince bağırdı:

— «Heeey, yiğit Britanya'lılar! Durun!...»

Bu emir üzerine, düşman askerlerinin kılıçları indi ve bir anda ortalığı büyük bir sessizlik kapladı. Bu beklenmedik komutun niçin verildiğini kimse anlamamıştı.

Hâlâ kamarada, Kraliçenin yanında duran Filozof Keetron, endişeli bir sesle:

— «Bu adamın hâlini beğenmedim!» diye söylendi. «Savaşın en kızgın olduğu bir sırada böyle hareket etmesi için, mutlaka bir sebep olacak... Cesur Prens'imizin havatı ile oynamak arzusunda olduğunu zannediyorum.»

Kraliçe, ihtiyarın ellerine sarıldı:

— «Buna mâni olmalıyız!»

Keetron heyecanlıydı:

— «Biraz daha bekliyelim. Bakalım adamlarına ne söyliyecek bu insan azmanı...»

Komutan Marlo, sessizlik içinde iki adım atarak, Cesur Prens'in üzerinde durduğu büyük fıçıya iyice yaklaştı. Elinde tuttuğu kılıç, belki iki metreye yakındı. Bunu özel olarak yaptırmış olacaktı. Bu uzunluk sayesinde hasmının yakınına gelmesini önlüyor, sonra da bir kolayını bulup, onu rahatça hallediyordu herhalde..

Marlo, o kalın sesini bir kere daha duyurdu:

— «Yiğit Britanya'lılar! Topraklarımızda gözü olan bu budala düşmanlarımızı istediğimiz anda denize dökebiliriz, onları aç köpek balıklarına yem yapabiliriz! Gerçi iyi döğüşüyorlardı; hattâ şurada burada bizleri güç durumlara sokmuşlardı ama, mağlûbiyet onları bekliyordu... İnsanlara ders vermek âdetimiz olduğu için, size bir teklifim var: Şu fıçının üzerinde duran bacaksız, hareketin başından beri sizleri epey hırpaladı. Hattâ, yerde yatanların çoğu, onun kılıcı ile bu hâle geldi. Belli ki, memleketimize göz diken kralın oğlu olacak... Kendisini bir şey zanneden budala! Daha fazla kan dökmeden, meseleyi şöyle halledeceğiz!... Sizler de dinleyin beni, yabancılar! Bu teklifim, sizleri de ilgilendirir... Elinde kılıç, yüzüme bakan bu sözde kahramanla, geminin ortasında döğüşeceğiz! İster kılıçla olsun, isterse başka türlü... Sonunda kim galip gelirse, onun dediği olacak!... Nasıl, kabul mü?...»

Marlo'nun adamları hep bir ağızdan:

— «Yaşa kumandan! Yine zekâni gösterdin! Bütün söylediklerini kabul ediyoruz!» diye bağırdılar.

Cesur Prens'in babası, adamlarının arasından sıyrılıp, oğluna meydan okuyan Marlo'nun karşısına dikildi. Kılıcı kan içindeydi. Üzgündü.

Önce birbirlerini tepeden tırnağa kadar süzdüler. Sonra, yine ilk defa Marlo konuştu:

— «Ne istiyorsun, yabancı?»

Kralın sesi yükseldi:

— «Sen, ne yaptığını bilemiyecek kadar alçak bir adamsın!...»

Gemide homurdanmalar başladı bu söz üzerine... Marlo, adamlarına susmalarını işaret ederek sordu:

— «Neden?...»

— «Döğüşmek istediğin, boy ölçüşmek istediğin kimseyi iyice tetkik ettin mi?»

Marlo, bir kahkaha koyuverdi:

— «Ha, şu mesele!... Yoksa sen, onun babası mısın?»

— «Evet... Oğlumu sana yem yaptıracağımı zannediyorsan, aldanıyorsun! Biz Kuzevliler, döğüşmesini de, birbirimiz için havatımızı fedâ etmesini de sizlerden iyi biliriz... Oğlumu bırak ve benimle döğüş! O zaman geride kalanlar, galip gelenin isteklerini yerine getirsinler. Ben razıyım!...»

— «Güzel... Fakat unutma ki, oğlun, bize hakaret etti. Şayet sen mağlûp olursan, oğlunu kendi elinle öldüreceksin!...»

— «Ah, canavar ruhlu herif! Beni evlât katili yapmak istiyorsun demek!...»

— «Bunun başka bir yolu daha var!...»

— «Nedir?...»

— «Bu bacaksız bizden, herkesin huzurunda af dilesin ve önümde diz çökerek, kendisinin köpek olduğunu söylesin!...»

Marlo'nun adamlarından tasvip nidaları yükseliyordu. Kral, oğluna baktı. Ne pahasına olursa olsun, onun yaşamasını istediği, bu bakışlardan belli oluyordu. Marlo:

— «Vakit kaybetmenin zamanı değil!» dedi. «İki şıktan biri olacak: ya benden diz çöküp özür dileyecek, yahut da sen mağlûp olduğun takdirde kellesini vücudundan ayıracaksın!...»

Simdi Keetronal' Kraliçe de, bu sahnenin cereyan ettiği yere kadar gelmişlerdi.

Kralın yüzü sapsarıydı. Kimin galip geleceği şimdiden kestirilemezdi elbet... Bu adamın kendine sonsuz bir güveni olduğu, sözlerinden ve hareketlerinden anlaşılıyordu. Gözü dönmüş bir düşmanın ne demek olduğunu, Kral çok iyi bilirdi. Güç işitilebilir bir sesle:

(Devamı var)

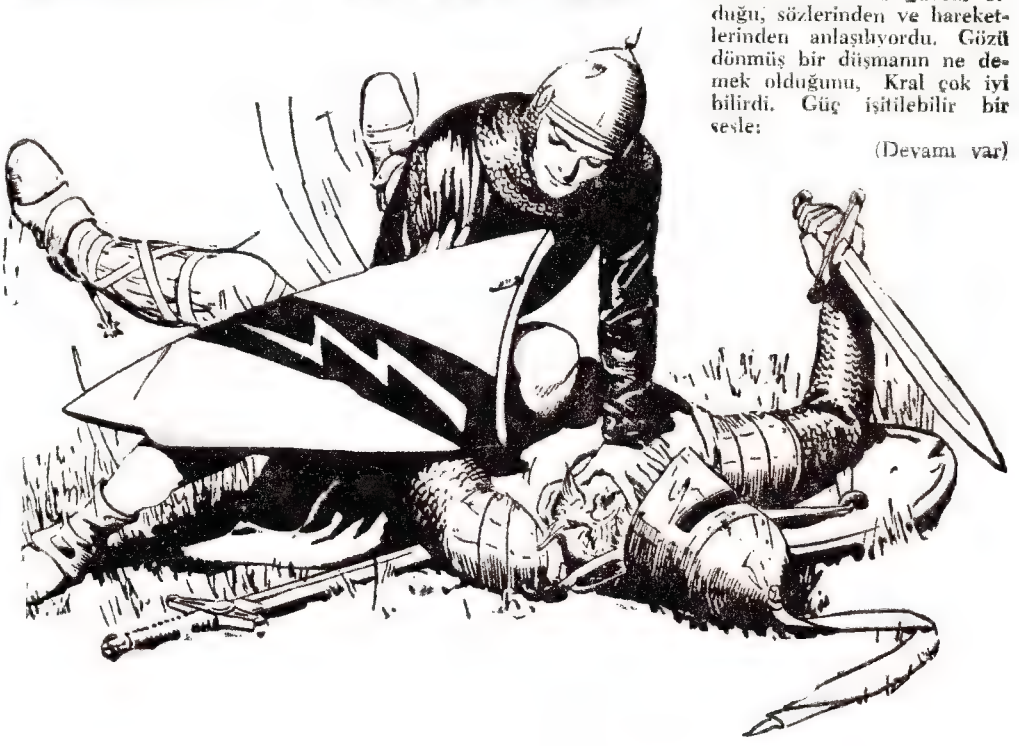

CASUSLAR MEKTEBİ 4 STİV KENYIN

YAPMA PATRON!

TALEBELERİ TOPLAYIN

HEMEN HEMEN AYNİ YAŞTA OLAN TALEBELER ARENAYA BENZEYEN YERE OTURMUŞLARDI...

SİYASİ HATA YAPAN KIZIN ÜSTÜNE PROJEKTÖRLER TUTULUR...

AYNİ ANDA STİV'DE UÇAKTAN İNMEKTEDİR...

ZAVALLI KIZ FERYAT ETMEKTEDİR...

DİĞER TALEBELER SESSİZ SEDASIZ ONU SEYREDİYORLARDI...

NİHAYET KIZ BAYILMIŞTI. TALEBELER YİNE SESSİZCE SALONU TERKEDERLER...

BU SIRADA STİV TAHKİKATINA BAŞLAMIŞTIR...

DEMEK SİZ DE PİLOTSUNUZ SENYOR KENYIN

EVET, O SARIŞINI GEÇEN SEFER UÇAKTA GÖRDÜM

AEROPUERTO

ENFES BULDUĞUM İÇİN ONU ARAŞTIRMIŞTIM.

..VE, BİR MEKTEP MÜDİRESİ İMİŞ MEĞER!

BÜTÜN PİLOTLAR GİBİ, KADIN MESELESİNDE ANLAŞIYORUZ

ÇOK TEŞEKKÜRLER DOSTUM

İŞTE KIZLAR MEKTEBİ!

ESKİ BİR BİNADIR

SONRA

GEÇENDE BAŞKA BİR MÜDİRE GELDİ BURAYA

ŞİMDİ BENİ BİR PLAKÇIYA GÖTÜR

POLİS MÜDÜRÜNÜ GÖREBİLİR MİYİM

JOSE VİERNES'İN ARKADAŞIYIM

Estación de POLICIA

SENOR JOSE NİN ARKADAŞIMISINIZ?

EVET EKSELANS, SİERRA MEKTEBİNDE BİRİNE AŞIĞIM ORAYA YAKLAŞMAK YASAKMIŞ

TABİİ ORASI GENÇ KIZLAR MEKTEBİ!

BENİ İLGİLENDİREN TALEBELER DEĞİL... MÜDİRE VE AŞIĞIM!..

MÜDİRE Mİ? AH. O BİR HARİKA!

BEN DE AYNİ FİKİRDEYİM SENOR!

CASUSLAR MEKTEBİ ⑤ STİV KENYIN

ANİDEN İKİ SİLAH PATLADI...

TAMAM,
BELKİ ÖLMEMİŞTİR BAKALIM

TÜFEK SESLERİ!
NE OLU YOR BAK

SEN ÇOCUKLARA DİKKAT ET!

50
ORAYA DÜŞMÜŞTÜ...
ŞİMDİ ANLARIZ!.

ŞİMDİ ANLA

BLEK ARKADAN YAKLAŞTI...
TESLİM OLUN

VUR ONU
51

AAH!

KAÇIRMAMALIYIM

52
HERİF MÜTHİŞİ ATICI TUYMELİ..

COCUKLAR ?
KULLİBEDELER. AAH !

ÇOCUKLARA, BİR ŞEY OLURSA YANDIN !..

BİR ÇARE BULMALI !

NE OLMUŞ
ŞERİF. BİZİMKİLERİ TEMİZLEMİŞ !

BİZE BİR ŞEY YAPAMAZ

HAYDİ TESLİM OLUN !

ORTAYA ÇIKTI
DURMA ATEŞ ET !

İŞTE CEVAP !

ŞERİF GELMİŞ GALİBA
MORT DİLKON SİLAH SESLERİNİ DUYMUŞTU...

ERKEKÇE DÖVÜŞELİM HAYDİ..

GARİP, DİĞER ÇOCUKLAR NEREDE ?

KROSLA ROZA HANİ ?
ÖLDÜLER !
SEN SAĞ MISIN ?
DEVAMI VAR

BÜYÜK ATEŞ'İN BÜYÜK HİKÂYESİ: 2

Müthiş Hikâyat

YAZAN: OĞUZ ÖZDEŞ

— «Yapışık insanlar gibi, bütün gün birbirinizden ayrılmıyorsunuz!» diye bağırdı. «Hayli, Nâlân'ın işi yok diyelim... Ya sen küçük bey? Güya lisenin son sınıfında olacaksın. Üstelik, bitirme imtihanların da başladı. Bir daha Nâlân'la gezmiyeceksin, anladın mı? Doğru odana çık ve derslerine çalış... Haydi, marş marş!...»

O yıl liseyi bitirip de, diplomamı üvey babama uzattığım zaman:

— «Hmmm...» diye yüzünü buruşturdu. «Liseyi iyi derece ile bitirmişsin... Eğer seni odana hapsetmeseydim, sınıfını geçmen biraz şüpheliydi... Şimdi ne yapacaksın bakalım?»

— «Ne gibi, baba?»

— «Ne gibi olacak? Bundan sonra ne yapacaksın? Yüksek tahsiline devam edecek misin? Yoksa çiftlikte kalıp, arabacılık mı yapacaksın?»

— «Doktor olmak istiyorum.»

— «Hah şöyle... Yavaş yavaş adam olmağa başlıyorsun... Peki, ne doktoru olmak istersin? Meselâ, kadın doktoru olmak istemez misin? Kızlara, kadınlara karşı zaafın fazla da...»

— «Rica ederim, baba...»

— «Sen de hemen alınıyorsun. Pekâlâ, canım... İstediğin gibi oldun... Mükâfat olarak, yüksek tahsilini yapmak üzere, seni Avrupa'ya göndereceğim.»

— «Avrupa'ya mı? Fakat burada, Tıp tahsilimi yapabilirim. Bizim üniversitelerimiz, Avrupa üniversitelerinden aşağı değil ki...»

Yüksek sesle bağırdı:

— «İtiraz istemem! Ben öyle istiyorum, öyle olacak... Burada kalmak istemekle maksadın ne? Söylesene, köpek!...»

Kaderime boyun eğmeğe mecburdum. Avrupa'ya hareket etmeden bir gün önce, ağaçların altında Nâlân'la son konuşmalarımızı yaptık:

— «Bulutlar nereye giderler acaba, Nâlân?»

— «Uzak yerlere, Bülent.»

— «Bulutların birleştiği bir yer yok mu?»

— «Onların vatanı göklerdir, Bülent.»

— «Acaba bulutlar da sevişirler mi?»

Birden büyük bir kahkaha attı:

— «Ne acaip sual?»

— «Yahut, bulutların, birbirlerinden uzak tutulmağa mecbur edildikleri bir yer yok mudur?»

— «Belki de...»

— «Nedense bulutlar bana daima hüzün verir, Nâlân. Çok defa onları seyrederken bir acı duyarım.»

— «Ne acısı?...»

— «Ayrılmak acısı... Babam beni Avrupa'ya göndermekle, asıl senden ayırmak istiyor. Avrupa'ya gidince, bana mektup yazar mısın?»

— «Elbette, Bülent.»

— «Şunu bil ki, ne olacaksam, yalnız senin için olmak isterim...»

— «Ben de Bülent. Ben de yalnız sana lâyık olmağa çalışacağım...»

Böylece, bir sonbahar günü Avrupa'ya hareket ettim. Babamın beni evden uzaklaştırmak arzusuna uymam, her türlü zevkten elimi çekip, kitaplarıma gömülmeme ve meslekî sahada muvaffak olmama yardım ediyordu. Bu arada, Nâlân'a birkaç mektup yazmış, fakat cevap alamamıştım. Bir gün beklediğim cevap geldi. Çok kısa olan bu mektupta Nâlân, «Bana mektup yazma, senden nefret ediyorum!» diyordu. Bu suretle, altı yıl süren tıp tahsilimde, bütün sevdiklerimi kaybetmiş olarak, kendimi tamamen mesleğime verdim.

Mektebi bitirdiğim zaman, teveccühlerini kazandığım profesörlerim, beni bırakmadılar ve bir hastahaneye asistan olarak gönderdiler. Kısa zamanda, mesleğimde o kadar büyük terakkiler göstermiştim ki, bütün gazeteler benden bahsediyorlardı. Hâd safhasında bulunan ve tedavisi imkânsız olan kanserli hastaların öldürülmesine dair ortaya bir tez atmıştım. Bu tezim Avrupa basınında büyük bir alâka uyandırmıştı. Adetâ günün kahramanı olmuştum.

On yıl sonra yurduma döndüğüm zaman, kalbimde yalnız anneme kavuşmak heyecanı vardı. Fakat bu heyecanım, daha evime girmeden, elemle soldu. Zavallı anneciğim, ben dönüş yolunda iken, üç gün önce ölmüştü.

Üvey babamla münakaşam, daha ilk günlerde başladı. O, çiftlikte kalmama bir türlü akıl erdiremiyordu. Bir gün nihayet içindeki kötü niyetini açığa vurdu:

— «Niçin İstanbul'da bir muayenehane açmıyorsun da, çiftlikte kalıyorsun?»

— «Bir devlet hastahanesinde baş asistan olarak bir müddet çalışacağım.»

— «Seni on yıl Avrupa'da beslediğim yetişmiyor mu? İhtisasını yaptın... Güya, ümitsiz kanserli hastaların öldürülmesine taraftar olduğuna dair bir saçma tez de savundun...»

O kadar kızmıştım ki, kendimi tutamıyarak:

— «Babamdan size değil, bana miras kalan çiftliğimizde nöbetçi olmadığım günler yatıp kalkmama herhalde mâni olamazsınız!» diye bağırdım. «On sene bana para göndermeniz meselesine gelince: O paraların yekûnu ne tutuyorsa, faturasını çıkarın da, çiftlikteki hakkımın bir kısmını satmak suretiyle ödeyeyim!»

— «Küstah! Demek buraya, malına sahip olmak için geldin? Eğer bütün bunları, kızımı tekrar elde etmek için yapıyorsan, aldanıyorsun... Nâlân, altı aydır zengin bir tüccarla nişanlı. Yakında düğünleri yapılacak...»

— «Kızımızı çoktan unuttum, aziz üvey pederim!»

Birden üzerime doğru yürüdü:

— «Küstah! Doktor olmuşsun ama, hâlâ adam olamamışsın!...»

Bu hâdiseden bir ay sonra, gece yarısı, hastahanede nöbetçi iken Nâlân, nişanlısıyla birlikte sancı içinde geldi. İkimiz de, birbirimizi hiç unmadığımız bir sırada görünce, dehşetle sarsıldık. Birbirimizi tanımamağa gelmek gayreti, duyduğumuz ıstırabı daha çoğaltıyordu.

Nâlân, midesinde zaman zaman duyduğu sancıdan şikâyet ediyor ve bazan tahammül edilmez bir hâl aldığını söylüyordu. Nâlân'ın bahsettiği bütün arazlar, ilerlemiş bir kanser olduğunu gösteriyordu.

İki gün sonra, çiftlikte iken, ansızın Nâlân geldi. O sırada üvey babamın olmaması, bizim için büyük bir saadetti. İlk önce konuşmalarımız alelâde havadis alıp verme şeklinde devam etti. Bir aralık gözlerine bakarak sordum:

— «Midenizin röntgenini aldırdınız mı?»

— «Henüz aldırmadım.»

— «Hastalığınızı ihmâl etmeyiniz.»

— «Bilâkis, hiç umursadığım yok...»

— «Niçin?...»

— «Belki de, hayatı ve yaşamayı o kadar kaale almadığımdan olacak...»

— «Güzel günler sizi bekliyor... Nişanlınız, yakında evlenecek, mes'ut bir yuva kuracaksınız...»

Acı acı güldü:

— «Güzel günler mi? Bilâkis...»

— «Nişanlınızı sevmiyor musunuz yoksa?»

— «Babamın zoru ile nişanlandığımı herhalde biliyorsunuz...»

— «Hayır, bilmiyordum!» diye cevap verdim. «Hem buna sebep kim?»

— «Kim olacak, siz... Uzun yıllar çiftliğe dönmenizi boş yere bekledim.»

— «Avrupa'da iken, «Sizden nefret ediyorum, bana mektup yazmayınız!» diye mektup gönderen siz değil miydiniz?»

Birden heyecanlanarak ayağa kalktı:

— «Asla! Ne sizden mektup aldım, ne de cevap yazdım!»

— «Şu halde sizin namınıza bana başkası bir mektup gönderdi... Tuhaf şey... Acaba kim olabilir?...»

Bu sırada Nâlân, yeni bir sancı nâbetine tutulmuştu. Hemen bir taksi temin ederek onu hastahaneye götürdüm ve midesinin röntgenini aldırdım.

Film banyo edilirken, hayatımın en acı dakikalarını yaşamıştım. Neticede, müthiş hakikat, âdeta beni can evimden vurdu. Nâlân, ilerlemiş bir kanserli hastaydı.

(Sonu Gelecek Sayıda)

BEDAVA İSTAKOZ!

Çarşıda büyük bir pazar kurulmuştu. Herkes alışveriş ediyordu. Bir adam da, yanında küçük köpeği ile pazara girdi. Ne alayım diye düşünürken, gözüne, bir sepetin içine konmuş gayet büyük istakozlar ilişti. Hemen o tarafa doğru yürüdü. Satıcıyla konuşmağa başladı:

— «Bunlar canlı mı, hemşeri?» diye sordu.

— «Canlı ya! Hemen birkaç saat evvel tutuldu!»

— «İki tane ver bakalım! Kaç para?»

Fakat tam o sırada köpek acı acı haykırdı ve bağırarak koşmağa başladı. Adam dönüp baktı. İstakozlardan biri, köpeğin kuyruğunu kıskacıyle kapmış ve bırakmamıştı. Köpek can acısından koştukça, o da kuyruğunda öylece gidiyordu.

Satıcı, durumu görünce, ne yapacağını şaşırdı:

— «Hey! Bana bak, be adam! Su köpeğini çağırsana!» diye bağırdı.

Adam hiç istifini bozmadı:

— «Bana akıl vereceğine, sen istakozunu çağır!...» diye cevap verdi.

DOĞRU DEĞİL Mİ?

Birisi, bir Çin'li arkadaşına çok gizli bir şey söylemişti:

— «Bunu sakın başkasına söyleme; hayatın tehlikeye girer!» dedi.

Çin'li biraz düşündü:

— «Bu nasıl sır böyle?» dedi. «Söylediğin şeyi yer biliyor, gök biliyor. Ben biliyorum, sen biliyorsun! Artık bunun gizli tarafı kaldı mı ya!...»

PRATİK İŞ!

Bir otomobil yolda bir adama çarpmıştı. Adam yere düştü. Otomobil üstünden geçerken, şoför frene bastı. Arabayı, adamın tam üstünde durdurdu. Pencereden başını uzatarak, otomobilin altına doğru seslendi:

— «Bana bak arkadaş! Hazır arabanın altına girmişken, frenlere de bir bakıver!...»

ATMA HASAN!

İki köylü şehirde buluştular. İkisi de aynı köyden gelmişlerdi. Sarılıp öpüştüler. Bir kahveye girip oturdular. Hasan, yalan kıvırmakta epey usta idi. Öteden beriden atıp tuttuktan sonra, Mehmedi oldukça saf buldu:

— «Yahu, Mehmet!» dedi. «Bizim köyde bir makine yaptılar. İki ağızlı kocaman bir şey... Kolla çevirmesi, ayakla işletmesi, nefesle şişirmesi falan yok! Bir düğmeye şahadet parmağının ucuyla şöyle bir dokunuveriyorsun... O koskoca demir tekerlekler, yağlı kayışlar, değirmen kanadı gibi dönmeğe başlıyor. Ondan sonra canlı bir öküzü getiriyorsun; makinenin ağzından içeri tıkıyorsun. Hayvan inleye sıkılaya daracık borudan içeri giriyor. Beş dakika bile sürmüyor; öbür taraftan pastırma olup çıkıyor!»

Mehmet, kahvesini içerken hayretle Hasanı dinlemişti. Hasan sözünü bitirince, gülümsedi:

— «Kardeşim, sizin köy bizim köyden çok geriymiş!...» dedi. «Bizde bir makine yaptılar; küçücük bir şey... Neredeyse cebe sığacak... Fakat marifetine diyecek yok! Pastırmayı bir tarafından koyuyorsun; öbür tarafından, senin gibi koskoca bir öküz çıkıyor!...»

— Bilmiyorum, patron. İkinci satıcıyı bir saattir görmedim!

YANLIŞ SÖYLEMİŞ!

Küçük Temel, yine merdivenlerin trabzanlarına binmiş, kayıyordu. Büyükannesi gördü:

— «Temel,» dedi. «Ben senin yerinde olsam, böyle şey yapmazdım!»

Temel şeytan şeytan gülümsedi:

— «Yanlış söyledin büyükanne,» dedi. «'Böyle şey yapmazdım' değil, 'Böyle şey yapamazdım' diyecektin!»

AKIL BUNA DERLER

İskoçya'lı meşhur cimrilerden McKenzie, son günlerde hayli para kazandığından, evine bir kasa almağa karar vermişti. Kasa, yerine yerleştirildikten sonra, birde aynacı çağırdı:

— «Kasanın dibine bir ayna kovacaksınız!» dedi. «Şöyle... Biraz meyilli olarak...»

Aynacı şaşırmıştı:

— «Bu ayna ne işe yarıyacak?» diye sordu.

McKenzie izah etti:

— «Böylelikle, kasadan para alanın kendim olup olmadığımı görebileceğim!»

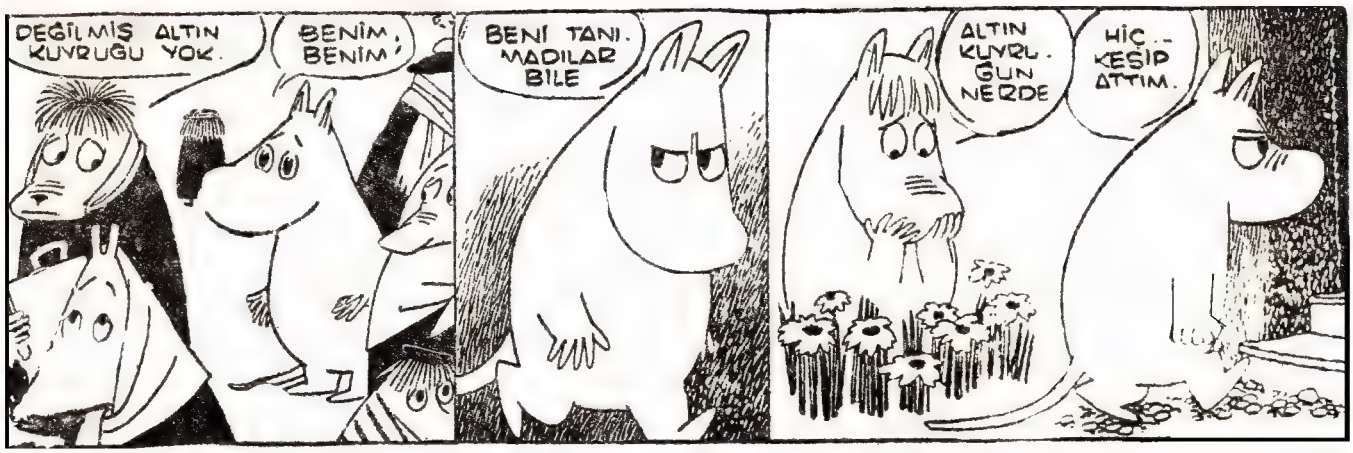
DEĞİLMİŞ ALTIN KUYRUĞU YOK.
BENİM, BENİM;
BENİ TANI. MADILAR BİLE
ALTIN KUYRU. ĞUN NERDE
HİÇ.. KEŞİP ATTIM.

UYAN MUMİN UYAN!
ALTIN KUY. RUĞUN YENİDEN BÜYÜMÜŞ.
HER ŞEY YE. NİDEN BAŞLIYA CAK.
Tove Jansson

İŞTE! TEVKİF EDİN!
BU HIRSIZDIR. KUYRUĞUNU BİR DEFİLE İÇİN YALDIZ. LAMIŞTIM.
DURUN. BAKAYIM.
BEN ŞEY
NE SÖYLİ. YECEKSİNİZ?

KARAKOLA BUYRUN.
ACELE ET. MİYELİM.
ALTIN KUYRUK HIRSIZLIĞI
HER ŞEYİ BANA BIRAKIN. AVU. KATIMIZ...
KUYRUK. LAR KANU. NUNDA.
AMA SON ANLAŞMAYA GÖRE...

ŞU SÖYLE NEBİLİR.
BUNUN TARİFİ İMKÂNSIZ..
MUMİN OLAYIN. DA TEVKİF BEKLEN MEKTE.
VER. SUS MESELESİ GİBİ
EVET KEMİRİCİ KRAL VERSUS GİBİ..
YILLAR SÜRECEK
DOLGUN BİR İŞ, DOSTUM.

İÇERİ GİRMEZ MİSİNİZ, BU. YURUN
NASIL BULUYORSUNUZ?
OHH' FEVKALÂDE...
HİZMETÇİLER YOK! ACELE ETMELİYİZ..

MESELE HARARETLENİYOR.
GELECEK EYLÜL GÖRÜŞLERİMİZİ BİLDİRİRİZ...
DAVA HALLOLDU. ANLAŞTIK.
YAA.
YAZIK.
GÖRDÜN MÜ? OLMASAYDIM BEN...
EVET ANNEM DE.

KUYRUĞUN DÖKÜLÜYOR MU?
LÜTFEN.
BU HABER DOĞRU MU?
YALAN!
AMA HEPSİ ÖYLE DEDİĞİNE GÖRE...
DEVAMI VAR

DOKTOR YATMANIZI SÖYLEDİ.
TURP GİBİYİM VAHU.
PEKİ NİÇİN DOKTOR ÇAĞIRDIN?
HİÇ. BİR GÖRÜNDÜM.
DOĞRUYU SÖYLE BABA. MAHKEMEDEN Mİ KAÇACAKTIN?
MORGAN GELDİ. YANINDA BİRİ VAR.
BRADLEY MORGAN 11-7
SENİ GÖRECEKLERMİŞ...
SEN ÇIKABİLİRSİN OĞLUM. HAYDİ...
YATMANIZI SÖYLEMİŞTİM.
VAKTİM OLMADI. ADAMI NİYE GETİRDİN?
KALP MÜTEHASSISIDIR. SİZİ MUAYENE EDECEK.
SAÇMALIĞI BIRAK MORGAN. KİMSEYE MUAYENE OLMAM BEN!
İYİ, AMA SONRA PİŞMAN OLACAKSINIZ!
AFFEDERSİNİZ BİRAZ SİNİRLİYİM. SOYUNAYIM MI?
YATAK ODANIZDA DAHA İYİ OLUR.
PEKİ.
NEREDE BEKLİYEYİM.
BELKİ BULAMAM. BİR SAATE KADAR GELİRİM BEN.
DOKTORLAR İÇERDE Mİ?
EVET.
PARAM KALMADI. RANDEVUM VAR. BANA OTUZ DOLAR BORÇ VER SAM.
RANDEVULARIN PAHALILAŞIYOR.
MERSİ SAM.
BİR DAKİKA...
BORCUN 110 DOLAR OLDU. PARAYI KIZLARA HARCADIĞINA EMİN MİSİN?
BAŞ...BAŞKA NE OLABİLİR?

GÖNÜL FIRTINASI 36 REX MORGAN

FLASH GORDON

by

MAC RABOY